

ДНЁМ СТУДЭНТ, А ЎВЕЧАРЫ — НЯНЬКА,

ці Як стаць бэбісітарам

Кім можа ўладкавацца студэнт на падпрацоўку? Касірам у рэстаран хуткага харчавання, разносчыкам рэкламных лістовак, аператарам у кол-цэнтр... ці нянькай. Для гэтага трэба размясціць анкету на інтэрнэт-пляцоўцы babysitter.by, і бацькі, якім патрэбна дапамога, самі вас знойдуць. Мы пагутарылі са студэнткамі, якія прыглядаюць за чужымі дзецьмі, даведаліся, як яны бавяць час з малечай і колькі каштуе гэтая праца.

ЗАРАБІЦЬ НА ПАДАРОЖЖА

20-гадовая **Ганна АСТРОЎСКАЯ** вучыцца на факультэце міжнародных адносін БДУ. Яшчэ першакурсніцай яна захацела працаваць у летнім лагэры. Тым больш вопыт догляду за дзецьмі быў: дзяўчына дапамагала выходзіць малодшую сястру з пляюшак. Ганна прайшла Школу ваджатага і паехала на змену ў Анапу. Спадабалася. Пасля гэтага і задумалася пра тое, каб паспрабаваць сябе ў ролі нянькі.

Узрост немаўлят, з якімі даводзілася працаваць студэнтцы, — ад чатырох месяцаў да чатырох гадоў. Прызнаецца,

што з самымі маленькімі спачатку было страшна заставацца. Але дзяўчына добра падрыхтавалася. Глядзела відэа на YouTube, звярталася па парады да стрыечнай сястры, якая нарадзіла.

Перш чым прыйсці ў сям'ю, Ганна даведваецца пра пол, інтарэсы дзіцяці і рыхтуецца да сустрэчы.

— У мяне заўсёды ёсць «багаж» розных гульняў. І рухавых (напрыклад, будзем паласу пераход з падушак), і з цацкамі. Раздрукоўваю развівальных размалёўкі з персанажамі, якія падабаюцца дзецям. Неяк бацькі чатырохгадовай дзяўчынкі прасілі мяне дадаць у гульню англійскую мову: я прыдумала, што мы ляжым з лялькай у Амерыку, і развучыла пару слоў, — расказвае студэнтка.

Як наладзіць кантакт з дзіцем, якога бачыш упершыню? Дзяўчына дзеліцца лайфхакамі: падарыце яму што-небудзь.

Увогуле няньцы трэба быць гатовай да ўсяго. «Каб дзіця не хвалявалася, што мама сышла, самае галоўнае — адцягнуць яго ўвагу і адразу нечым заняць. Я заўсёды прадумваю цалкам увесь дзень і расказваю пра свой план бацькам».

Ганна вучыцца на сур'ёзнай спецыяльнасці, таму стараецца не прапускаць заняткі. Максімум, колькі загадаў брала на тыдзень, — тры-чатыры.

— Я неяк працавала прадаўцом у краме — гэта цяжка. А ад работы бэбісітарам не стамляюся, яна мне падабаецца, — усміхаецца дзяўчына.

Цяпер на сайце зарэгістравана каля 200 бацькоў, 70 з якіх карыстаюцца ім рэгулярна. Пакуль праект працуе толькі ў Мінску, але яго плануець запусціць ва ўсіх абласных цэнтрах.

Звычайны тариф нянькі — пяць рублёў за гадзіну. Але Ганне плацяць па сям, бо ў яе шмат водгукў і добрая анкета. Заробку хапае на тое, каб аплачваць пакой у інтэрнаце, тэлефон, купляць прадукты і часам хадзіць па кавярнях. А яшчэ за паўгода студэнтцы ўдалося сабраць на бюджэтнае падарожжа: Ганна думае з'ездзіць адпачыць на мора ў Адэсу.

АТРЫМАЦЬ ВОПЫТ

— Мне заўсёды падабалася праводзіць час з маленькімі дзецьмі. Іх узаемны інтарэс таксама адчуваю. Немаўля пастаянна ўсміхаецца, і настолькі шчырае і цікаўнае, што немагчыма заставацца раўнадушным.

Падчас візітаў я і сама адкрываю нешта новае для сябе, — расказвае, чаму вырашыла падпрацоўваць нянькай, чацвёртакурсніца Мінскага дзяржаўнага лінгвістычнага ўніверсітэта **Марыя ЦЫБУКОВА**.

Прызнаецца: перад першым заказам было крыху страшна. «Нам казалі, што, калі бацькам нешта не спадабаецца, яны маюць права адмовіцца ад паслуг. Мне трэба было прыгледзецца за двума дзецьмі — 6 і 12 гадоў. Мы гулялі ў «настолкі», малявалі і гутарылі. Час прайшоў вельмі хутка, і ў выніку ўсе засталіся задаволеныя. Цяпер хаджу працаваць з радасцю і энтузіязмам».

Марыі даводзілася прыглядаць за хлопчыкамі і дзяўчынкамі рознага ўзросту, але часцей гэта была малеча ад двух да трох гадоў. Звычайна няньку запрашаюць на дзве-чатыры гадзіны. Бацькі ў гэты час ходзяць у кіно, на канцэрты ці проста працуюць дома ў суседнім пакоі. А Ма-

рыя гуляе з дзецьмі, малюе, майструе, чытае ім казкі. Пра рэжым (напрыклад, у колькі і чым пакарміць, калі пакласці спаць) мамы заўсёды папярэджваюць.

— Як правіла, усё праходзіць добра. Вядома, у кожнага малага свой характар і звычкі. Але, калі ўзнікаюць пытанні, якія я сама не магу вырашыць, тэлефаную бацькам, і яны падказваюць, што рабіць у пэўнай сітуацыі, — дзеліцца студэнтка.

Заробленых грошай дзяўчыне хапае на тое, каб набыць што-небудзь з адзення ці пабалаваць сябе нечым смаченькім.

Чацвёртакурсніца адзначае: работа бэбісітарам — гэта бяспечны вопыт, які ёй, як будучай маме, безумоўна, спатрэбіцца.

ДАЗВОЛ АД ПСИХОЛАГА

Пляцоўка babysitter.by працуе з мінулага кастрычніка. **Кіраўні праекта Эльвіра ГРАХОЎСКАЯ** расказвае, што ўсіх, хто хоча быць нянькай, яны правяраюць. Саіскальнікі рэгіструюцца праз сацыяльныя сеткі, і адміністратары сайта праглядаюць старонкі студэнтаў. Потым запрашаюць у Школу бэбісітараў. Заняткі доўжацца адзін дзень. Маладыя людзі запаўняюць анкету, праходзяць індывідуальную гутарку з псіхолагам і тэсціраванне. Далей навучанне: расказваюць, як папярэдзіць істэрыку, як прыдумаць новыя гульні з цацкамі, якія ёсць у малечы, якія асаблі-

васці развіцця характэрныя для кожнага ўзросту.

— У нас было пару бэбісітараў, якім мы адмовілі, — успамінае Эльвіра Грахоўская. — У адной дзяўчыны скасоўвалі шлюб бацькі, у другой не ладзіліся адносіны з маладым чалавекам, і таму яны абедзве перажывалі стрэс. А ў такім нервовым стане непажадана кантактаваць з дзецьмі. Мы прапанавалі дзяўчатам вярнуцца пазней, калі іх асабістыя праблемы вырашацца.

Як наладзіць кантакт з дзіцем, якога бачыш упершыню? Дзяўчына дзеліцца лайфхакамі: падарыце яму што-небудзь.

Ахвотным быць нянькамі трэба прад'явіць дакументы: пашпарт і студэнцкі білет. Калі кандыдату яшчэ няма 18 гадоў, неабходны таксама пісьмовы дазвол ад бацькоў на работу.

Адміністратары праекта дапамагаюць бэбісітарам скласці маршрут, адказваюць на пытанні, якія ўзнікаюць пасля візітаў да дзяцей. Калі студэнт позна затрымліваецца на заказе, тэлефануюць, каб даведацца, ці ўсё ў яго добра.

Паслугі нянек, трэба сказаць, запатрабаваныя. Цяпер на сайце зарэгістравана каля 200 бацькоў, 70 з якіх карыстаюцца ім рэгулярна. Пакуль праект працуе толькі ў Мінску, але яго плануець запусціць ва ўсіх абласных цэнтрах.

Наталля ЛУБНЕЎСКАЯ.

НА ВЫШЫНІ І ПАД НАПРУЖАННЕМ

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «43».)

Падчас вучобы ў Мінскім дзяржаўным энергетычным каледжы будучым спецыялістам расказвалі пра работу станцый і падстанцый, а вось патрэніравацца з рыштункам амаль не даводзілася. Давучваўся Сяргей ужо ў калег па брыгадзе. Сапраўдным электраманцёрам навічок можа назваць сябе толькі праз некалькі месяцаў пасля пачатку работы, калі вытрымлівае экзамен. Да гэтага моманту ён вучыцца ў настаўніка — вопытнага ў прафесіі чалавека. Сяргей жартам называе «Правілы тэхнікі бяспекі пры эксплуатацыі электраўстаноў» сваёй настольнай кнігай, менавіта па ёй хлопец рыхтаваўся да іспытаў перад камісіяй ад прадпрыемства.

Выдатнае веданне тэхнікі бяспекі — абавязковае, бо прафесія адносіцца да небяспечных. Ёсць шмат абстаўін, калі электраманцёр не можа працаваць, у першую чаргу, яны звязаны з неспрыяльным надвор'ем. Хоць, калі адбыўся абрыў на лініі і вёска або ферма засталіся без электрычнасці, даводзіцца шукаць кампраміс, бо пакідаць людзей «без святла» таксама нельга.

...Перад тым, як падымца на апору, Сяргей апрапае спецвопратку. Прапануе здагадацца, колькі каштуе такая амуніцыя? Зразумела, пытанне з падвохам: на недаведчаны погляд тканіна нічым асабліва не вылучаецца, хіба што даволі шчыльная.

Як аказалася, кошт касцюма ад тэрмічных рызык, спецыяльных чаравікаў, нацельнай бялізны, пояса, каскі, лазаў («кошак») па бетоне можа даходзіць да тысячы долараў.

Безумоўна, спецвопратка выконвае ахоўныя функцыі, але часам прымушае папацець. У гэтым Сяргей упэўніўся на рэспубліканскіх спаборніцтвах па прафесійным майстэрстве.

— Памятаю, была сапраўдная летняя спёка градусы пад трыццаць, а мы выконвалі заданні на хуткасць і ў поўнай амуніцыі: форма, бялізна, кофта да горла, падшлемнік... Дык вось, калі потым вешаў адзенне на крэсла, то да вечара пад ім збіралася сапраўдная лужына.

На рэспубліканскіх спаборніцтвах у 2014 годзе брыгада з Лепеля выступала ад Полацкіх электрасетак. Упершыню прабіўшыся ў фінал, хлопцы занялі трэцяе месца. Летась лепельскія электраманцёры таксама выйшлі на «рэспубліку» і гэтым разам саступілі толькі калегам з Гродна.

Калі на спаборніцтвах Сяргей выкладаецца поўнасяцю, то ў звычайным жыцці лічыць сябе чалавекам неэкстрэмальным.

— Пакуль вучыўся, разам з сябрамі дзеля цікаўнасці скокнуў з парашутам. Уражанні пасля свабоднага падзення невытлумачальныя, але паўтарыць пакуль не цягне. Кола паміж працай і домам разбіваю вандроўка-

мі. Летась разам з сям'ёй наведалі Чэхію, пабывалі ў старажытнай і прыгожай Празе. Хацелася б яшчэ трапіць у Германію, ці — чым чорт не жартуе — у Амерыку.

Са сваёй жонкай Сяргей пазнаёміўся, калі дзяўчына прыехала на лета ў вёску з Растова-на-Доне. Сяргей жартуе, што характарамі яны не сышліся, але гэта не перашкодзіла згуляць вяселле. Калі ў пары нарадзіўся хлопчык, кожны з бацькоў меў свой варыянт імя. Спрэчкі вырашыла цешча, якая парайла назваць хлопца Платонам.

— Я задаволены тым, як усё склалася, — падводзіць вынік гутаркі Сяргей. — У мяне звычайная сярэдняя спецыяльная адукацыя, але на курсах павышэння кваліфікацыі атрымаў сумежныя спецыяльнасці стропальшчыка і работніка люлькі. Пяць гадоў працоўнага вопыту дазваляюць стаць майстрам брыгады. Ведаю, што некаторыя імкнучца атрымаць вышэйшую адукацыю проста дзеля дыплама, але вучоба ва ўніверсітэце не гарантуе выпускнікам ні добрага працаўладкавання, ні высокіх заробкаў.

Проста існуе такі тып людзей, якім працей рабіць нешта сваімі рукамі, прычым рабіць гэта выдатна. Хоць калі ты плануеш рухацца далей у прафесіі і дасягаць нейкага новага ўзроўню, тады, насамрэч, патрабуюцца дадатковыя веды.

Рагнеда ЮРГЕЛЬ.

Мінск — Лепель — Мінск.